

Arrest

nr. 218 752 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBUSSCHERE
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DEBUSSCHERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 november 2016 werd verzoeksters aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk vastgesteld door de politiediensten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 25 november 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“De mevrouw, die verklaart te heten:
[...]*

*Naam/[...]: [E.H.],
Voornaam/[...]: [B.]
[...]
Nationaliteit/[...]: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 25/12/2016.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“4. Het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.11.2016 dient zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden. Dit niet alleen op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, maar ook op grond van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende zijn (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991).

De dienst vreemdelingenzaken motiveert haar beslissing d.d. 25.11.2016 als volgt:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie”.

Op geen enkel moment maakt zij hierbij een afweging naar de feitelijke situatie van verzoekster.

5. Op het moment dat verzoekster opgepakt werd door de politie was zij weggelopen uit het psychiatrisch centrum OLV te Brugge waar zij op dat moment in behandeling was.

Zij sprak zeer onsamenhangend en was op dat moment niet in het bezit van haar paspoort.

Na enig opzoekwerk konden de politiediensten verzoekster identificeren en werd door verweerster een bevel tot het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Hoewel verweerster duidelijk op de hoogte was van de zwakke mentale capaciteiten van verzoekster, werd hiermee op geen enkel moment rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De politiediensten hebben verzoekster zelf naderhand teruggebracht naar het OLV te Brugge, omdat zij meenden dat verzoekster mentaal niet in staat was om zonder begeleiding op straat rond te lopen...

6. Hoewel verweerster op de hoogte was van de mentale problematiek van verzoekster, of daar minstens op de hoogte van kon zijn middels het contact met de politiediensten, heeft zij op geen enkele wijze rekening gehouden met de medische toestand van verzoekster.

Door op geen enkele manier rekening te houden met de medische toestand van verzoekster, schendt verweerster artikel 3 EVRM en de formele, minstens de materiële motiveringsplicht.

Het is voor verzoekster immers onmogelijk om na te gaan of verweerster in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing had kunnen komen.

7. Verzoekster wordt opgevangen door haar broer en zus die beiden in België verblijven. Hoewel verweerster een vermelding maakt naar het feit dat het ‘gezinsleven’ een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht geïnterpreteerd moet worden, gaat zij in casu niet na of het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen inhouden.

Verzoekster heeft immers wel degelijk een familieleven opgebouwd in België bij haar broer en zus, die ook voor verzoekster instaan en ervoor zorgen dat zij de nodige medische ondersteuning krijgt.

Verweerster kon hier niet zonder meer, zonder enige motivatie aan voorbij gaan.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster bevolen werd om het grondgebied te verlaten aangezien zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen niet door haar wordt betwist. In dergelijk geval beschikt het Bestuur over een gebonden bevoegdheid en moet zij een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

Waar verzoekster verwijst naar haar zwakke mentale capaciteiten, blijkt nergens uit het administratief dossier dat zij gebruik gemaakt heeft van de daartoe geëigende procedure om verblijfsrecht te bekomen. Zij toont evenmin aan in de onmogelijkheid te zijn om in haar land van herkomst de geschikte medische opvolging en behandeling te kunnen krijgen. Integendeel, zij bevestigt zelf in haar verzoekschrift dat zij voor haar ziektebeeld in Marokko medicatie kreeg. Zij toont geen schending aan van artikel 3 EVRM.

Waar zij verwijst naar haar in België verblijvende broer en zus, toont verzoekster niet aan hiermee een door artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven te vormen.

Het EHRM bevestigde in onder meer Samsonnikov v. Estonia op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

“However, the Court has previously held that the existence of “family life” cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants’ family (see Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003-X; see also Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, A.H. Khan, loc. cit., and Anam v. the United Kingdom (dec.), no. 21783/08, 7 June 2011).” (Samsonnikov v. Estonia, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81)

Het beoordelen of er een gezinsleven tussen broers en zussen in de zin van artikel 8 EVRM bestaat is een feitenkwestie, waarbij moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals volgt uit de rechtspraak van Uw Raad, die mutatis mutandis van toepassing is:

“Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij inwoont bij zijn broer en diens gezin. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoonde dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (RVV nr. 60.618 d.d. 29 april 2011)

Verzoekster stelt dat zij wordt “opgevangen” door haar broer en zus, doch toont niet aan van hen afhankelijk te zijn en met hen een gezinscel te vormen.

Zij brengt geen bewijzen aan waaruit haar financiële afhankelijkheid kan blijken. Zij laat eveneens na haar andere verklaringen te staven, waaruit zou kunnen blijken dat de reële banden tussen haar en het gezin dat haar broer zus in België hebben gesticht, dusdanig sterk zijn, dat zij tot dat kerngezin behoort.

Haar algemene verklaringen laten niet toe op te maken in welke mate zij effectief behoort tot het kerngezin van haar broer en/of zus.

Noch laten haar verklaringen toe vast te stellen of in haar hoofde hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een gezinsleven elders, te meer daar zij zelf aangeeft dat haar ouders in Marokko verblijven. Waar zij stelt dat haar ouders niet voor haar kunnen instaan, beperkt zij zich tot een ongestaafd betoog.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (RvV 17 februari 2011, nr. nr. 56 202)

Verzoekster levert het door Uw Raad vooropgesteld bewijs niet

Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM aangetoond.”

2.3. Er moet worden geduurd dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad merkt allereerst op dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – de bepaling waarvan in casu gebruik werd gemaakt – luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

Gelet op het feit dat in deze wetsbepaling wordt aangegeven dat verweerder slechts “moet” overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag hiertoe geen beletsel vormen, kan niet worden geconcludeerd dat de loutere vaststelling dat verzoekster in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van een paspoort dat was voorzien van een geldig visum verweerder zonder meer verplichtte om de bestreden beslissing te nemen en er sprake is van een volledig gebonden bevoegdheid.

Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat verzoekster in hulpbehoevende staat werd aangetroffen aan het station te Brugge. Uit deze stukken blijkt ook dat verweerder door de politiediensten werd geïnformeerd omtrent het feit dat verzoekster verklaarde aan psychoses te lijden en dat zij voorheen was ondergebracht in een psychiatrisch ziekenhuis. In het politieverlag wordt inzake verzoekers toestand ook uitdrukkelijk “*betoont een psychologische zwakheid*” vermeld. De aan de Raad voorgelegde stukken laten niet toe te concluderen dat verweerder hiermee enige rekening heeft gehouden. Er kon nochtans worden verwacht dat hij dit zou doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt verweerder immers de verplichting op om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen. De stelling van verweerder in zijn nota met opmerkingen dat niet blijkt dat verzoekster gebruik maakte van de mogelijkheid om op basis van de geëigende procedures een verblijfsrecht te verwerven impliceert in casu niet dat kon worden voorbijgegaan aan verzoeksters psychische toestand. Het staat trouwens niet vast dat verzoekster, gezien haar psychische toestand, in staat is om zelf een verblijfsaanvraag in te dienen. Verweerders stelling dat niet wordt bewezen dat verzoekster in Marokko geen medische hulp kan krijgen en dat uit bij het verzoekschrift gevoegde stukken kan worden afgeleid dat zij in Marokko over medicatie kan beschikken, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het kennelijk onredelijk is om ten aanzien van verzoekster, die omwille van haar mentale toestand klaarblijkelijk bijstand nodig had, zonder haar gezondheidsproblematiek en de hieraan gekoppelde mogelijkheid om te reizen in aanmerking te nemen, te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK